

Kúria
végzése

Az ügy száma: Bfv.II.1.406/2023/12.
A határozat szintje: felülvizsgálat
A tanács tagjai: Dr. Somogyi Gábor, a tanács elnöke
Dr. Metzing Márton, előadó bíró
Dr. Harangozó Attila, bíró
Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró
Dr. Boros Tibor, bíró
Az eljárás helye: Budapest
Az eljárás formája: tanácsülés
Az ülés napja: 2024. szeptember 19.
Az ügy tárgya: csalás büntette és más bűncselekmények
Terhelt: II. rendű
Első fok: Pesti Központi Kerületi Bíróság, 14.B.20.316/2019/136., ítélet, tárgyalás, 2021. június 8.
Másodfok: Fővárosi Törvényszék, 21.Bf.10.516/2021/33., ítélet, nyilvános ülés, 2022. június 28.
Harmadfok: -
Az indítvány előterjesztője: a II. rendű terhelt védője
Az indítvány iránya: a terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a csalás büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálv a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.B.20.316/2019/136., illetve a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.10.516/2021/33. számú ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] I. 1. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2021. június 8-án kihirdetett 14.B.20.316/2019/136. számú ítéletével a II. rendű terheltet 2 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont], 20 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (4) bekezdés b) és c) pont], 10 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc)

alpont, (4) bekezdés b) pont], 33 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont], 23 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (3) bekezdés b) pont] és társtettesként elkövetett csalás vétsége [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont] miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap, börtönben végrehajtani rendelt szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A II. rendű terhelt védője által bejelentett fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2022. június 28-án meghozott 21.Bf.10.516/2021/33. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a II. rendű terhelt terhére rótt, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) és c) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett csalás büntettét 17 rendbeliként, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett csalás büntettét 12 rendbeliként, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett csalás büntettét 28 rendbeliként, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pont bc) alpontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntettét 29 rendbeliként minősítette. A II. rendű terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 év 6 hónapra enyhítette, míg egyebekben a kerületi bíróság ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta.

[3] 2. A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege szerint az I. rendű terhelt önálló képviselőre jogosult ügyvezetője volt 2014. január 21. napjától a cég 1-nek, 2015. február 7. napjától a cég 2-nek, 2016. február 22. napjától a cég 3-nak. A cégek székhelyeként a cím 1 volt bejegyezve, a cégek bankszámláin érdemi pénzmozgás nem volt, gazdasági tevékenységet nem végeztek.

[4] Az I. rendű terhelt társával, a II. rendű terhelttel együtt 2015 novemberében elhatározta, hogy oly módon fog gyorsan pénzhez jutni, hogy sértettektől különféle arany- és ezüst ékszereket vesz át arra hivatkozással, hogy azokat aukción – a piaci árhoz képest magasabb áron – értékesítik, majd az ilyen módon a sértettektől kicsalt nemesfém tárgyakat zálogházba adják, és az értük kapott pénzösszeget megosztják és felélik. Ennek érdekében a terheltek irodahelyiséget béreltek a cím 2 földszintjén, ebben a helyiségben fogadták a sértetteket. A terheltek vállalkozásukat ... Ékszerház néven hirdették, az irodahelyiségen a „... Ékszerház” elnevezést feltüntették, ezzel tovább erősítve a sértettek bizalmát.

[5] I. rendű terhelt és II. rendű terhelt az I. rendű terhelt ügyvezetése alatt álló gazdasági társaságok felhasználásával, a cégek képviselőiként fellépve hirdetéseket tettek közzé könnyen hozzáférhető, ingyenes újságokban, valamint létrehozták a ... Ékszerház honlapját, és a honlapon is hirdetéseket jelentettek meg. Az ékszerház közelében szórólapokon és plakátokon is hirdettek. A hirdetések az alábbiakat tartalmazták: „Aranyat- ezüstöt készpénzért vásárolunk. Az arany és ezüst felvásárlási tevékenységünk mellett cégünk évente 4 alkalommal rendez és tart ékszer aukciós rendezvényeket. Amennyiben a legmagasabb árat szeretné kihozni ékszereiből, úgy Cégünknel válassza az árverésen keresztüli értékesítést, amiért mindössze 3%-ot számítunk fel, kezelési díjként.”, „Az Arany Árverés Specialistája”.

[6] A hirdetésekben leírtak hatására a sértettek az azonnal történő nemesfém-felvásárlás helyett a nagyobb haszon reményében az árverési értékesítést kínáló terheltekhez fordultak.

[7] I. rendű terhelt és II. rendű terhelt – egymás tevékenységéről tudva – a cím 2 földszintjén lévő ... Ékszerházban, illetve egyes esetekben a sértettek lakcímén 2015 novembere és 2017 márciusa közötti időszakban, a cég 1, a cég 2 valamint a cég 3 képviselőjében a sértettekkel letéti szerződéseket kötöttek, amelyek alapján a sértettektől különféle arany- és ezüst ékszereket, illetve egyéb arany- és ezüst tárgyakat vettek át arra

hivatkozással, hogy azokat aukción értékesítik és az így befolyt összeget – részesedésük levonása után – a sértettek részére megfizetik.

[8] I. rendű és II. rendű terhelt a fenti gazdasági társaságok képviselőjében a velük szerződő sértetteket tévedésbe ejtették azzal, hogy azt a látszatot keltették, miszerint a sértettektől átvett tárgyakat aukcióra/árverésre viszik, azonban az ékszerek aukción/árverésen történő értékesítése nem állt szándékukban, árverést/aukciót nem szerveztek, az általuk átvett tárgyakat aukcióra/árverésre nem kínálták fel, azokat rövid időn belül elzálogosították, és a tárgyakért kapott pénzösszeget egymás között megosztották és felélték.

[9] Ezt követően I. rendű és II. rendű terhelt az ékszerekről, valamint az ígért pénzről érdeklődő sértetteket különböző tartalmú, nem valós történetekkel tartotta tévedésben, őket hitegették. A sértettekkel első alkalommal rendszerint I. rendű terhelt társa, II. rendű terhelt tárgyalta, erre azonban minden esetben I. rendű terhelt tudtával került sor.

[10] A terheltek a leírt módon a különböző életkorú sértettektől arany és ezüst, illetve porcelán értéktárgyakat vettek át, amelyek túlnyomórészt saját hasznukra értékesítettek, azonban a 9., 13., 17., 18., 21., 26., 28., 37., 44., 45., 52., 57., 60., 61., 64., 65. és 66. tényállási pontban az okozott kár teljes egészében megtérült, míg a 68-89. tényállási pontban átvett értéktárgyakat a sértettek megkeresései nyomán – elfogásukat megelőzően – maguk a terheltek szolgáltatották vissza.

[11] II. 1. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt, a Be. 649. § (1) bekezdés a) és b) pontjában írt felülvizsgálati okra való hivatkozással.

[12] Indítványában két irányból támadta a jogerős ítéletet.

[13] Egyfelől, az 1-67. tényállási pontban írt cselekmények tekintetében úgy látta, hogy az eljáró bíróságok törvénysértően minősítették a II. rendű terhelt cselekményét – sikkasztás helyett – csalásként. A két bűncselekmény elhatárolásának kulcsát a tettes birtokosi helyzetében vélte megjelölhetőnek; ha a tettes a dolog birtokában van, akkor a sikkasztás megvalósulása szorul vizsgálatra. Ezt arra az esetre is igaznak tartotta, amikor az elkövető fondorlatos módon készíti elő a később elkövetni szándékoltt sikkasztást, de a dolog birtokába jutás a rábízásból következően jogszerűen történik. A megállapított tényállás alapján pedig a sértettek aukció céljából adták letétbe a tulajdonukat képező ékszereket, úgy, hogy a letéti szerződés nem állapított meg naptári határidőt a letét megszűnésére, csak arról rendelkezett, hogy ha nem sikerül az értékesítés, akkor a letétbe vett tárgy visszajár. Megítélése szerint ezért a II. rendű terhelt és terhelt-társa jogszerűen jutott az átvett ékszerek birtokába, és amikor a szabályszerűen átvett ékszerekkel, illetve az értékesítésükből befolyt összeggel nem számolt el – a 6., 9., 12., 20., 21., 34., 38., 45., 55., 61., 62. és 65. pont kivételével –, azt eltulajdonította, ami a sikkasztás megállapítását indokolja.

[14] A 68-89. tényállási pontban szerepeltetett cselekmények tekintetében pedig a bűnösség megállapítását is törvénysértőnek tartotta. A fentebb vázolt érvei mentén ugyanis e cselekmények miatt is a sikkasztás jöhetett volna szóba a csalás helyett. Ez esetekben pedig a II. rendű terhelt a rábízott ékszereket nem tulajdonította el, hanem – többszöri kérést követően – visszaadta a sértetteknek, így a sikkasztás elkövetési magatartásának kifejtését meg sem kezdte.

[15] A 68-89. pontbeli cselekmények kapcsán vizsgálta továbbá a csalás törvényi tényállási elemeinek a teljesülését is, arra a következtetésre jutva, hogy ha az egyes ékszereknek a sértettektől aukcióra való átvételével a bűncselekmény elkövetése megkezdettnek is lenne tekinthető, ezzel a sértettek kárt nem szenvedtek. Az ékszerek ugyan valóban kikerültek a sértettek hatalmából, de nem tűntek el, azok a letéti szerződéseknek megfelelően a terhelteknél voltak, majd visszaadták azokat eredeti tulajdonosaiknak.

Álláspontja szerint ezzel a kár mint törvényi tényállási elem nem következett be, így a bűncselekmény befejezetté válása elmaradt, és az esetlegesen megállapítható csalás kísérleti szakban rekedt. A Kúria Bfv.I.633/2014/7. számú határozatára is utalva úgy látta, hogy az ékszerek visszaadásával a II. rendű terhelt és társa önként elállt a bűncselekmény befejezésétől. Erre tekintettel tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet [271] és [308] bekezdésében, valamint a másodfokú ítélet [30]-[37] bekezdésében az ékszerek visszaszolgáltatásának önkéntessége ellenében felhozott indokokat is, annál is inkább, mert ez esetekben az ékszerek visszaadásával a terhelték éppen az 1-67. pontbelivel ellentétes magatartást tanúsítottak.

[16] Indítványozta ezért a jogerős ítélet megváltoztatásával az 1-67. pontban szerepeltetett cselekmények sikkasztásként történő minősítését, a 68-89. tényállási pontban írt cselekmények miatt felmentő rendelkezés hozatalát és a II. rendű terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését.

[17] 2. A Legfőbb Ügyészség a BF.1570/2023/2. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[18] Okfejtése szerint a terhelt szándékára, illetve a jogtalan haszonszerzési célzat, valamint a tévedésbe ejtő magatartás hiányára vonatkozó előadás a Be. 650. § (2) bekezdésében, valamint a 659. § (1) bekezdésében írt szabályokkal ellentétesen az irányadó tényállás támadását jelenti, ezért nem vezethet eredményre.

[19] Közömbösnek látta, hogy az ékszerek átadásának volt-e szerződéses alapja, hiszen a szerződéskötés maga is a megtévesztés része volt. Ekként a jelen ügyben a terhelti megtévesztés kifejezetten a dologátadást célozta, ezért a csaláskénti minősítést a BH 2019.99. számú eseti döntéssel is megerősített bírói gyakorlattal összhangban állónak vélte.

[20] Megítélése szerint az 1-67. és a 68-89. pontbeli cselekmények között nem lehet különbséget tenni az indítványbeli okfejtés mentén, mert a terhelték az ékszerek megszerzésével valamennyi esetben befejezett csalást valósítottak meg. A befejezett bűncselekmény esetében pedig az önkéntes elállás fogalmilag kizárt. Ettől függetlenül az ékszerek visszaadása nem önkéntesen, hanem a sértettek határozott fellépése nyomán történt meg.

[21] A jogerős ítéletben írt cselekmények minősítését ugyanakkor annyiban tévesnek tartotta, hogy a Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülmény (a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történt elkövetés) felrovására törvénysértően került sor.

[22] A BH 2020.169. számon közzétett eseti döntés elvi tételeit idézve utalt rá, hogy a hivatkozott minősítő körülmény megállapítását önmagában a sértett életkora nem alapozza meg, ezt kizárólag mérlegelés alapján lehetséges eldönteni. Általában a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására korlátozottan képesnek az tekinthető, aki mentális vagy fizikai állapota miatt nem, vagy csak korlátozottan képes felmérni azt az élethelyzetet, amelyet a bűncselekmény során átél. Mindezen mérlegelendő körülményeket pedig a vizsgált minősítő körülmények megállapításával érintett egyetlen tényállási pontban sem tartotta kiolvashatónak.

[23] Álláspontja szerint ugyanakkor a téves minősítés nem eredményezte törvénysértő büntetés kiszabását, mert a halmazati büntetési tételkeret nem változott.

[24] Indokai alapján a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására tett indítványt.

[25] 3. A védő a Legfőbb Ügyészség átiratára tett észrevételében fenntartotta a felülvizsgálati indítványban foglaltakat, visszautasítva, hogy abban az irányadó tényállást támadta volna.

[26] 4. A II. rendű terhelt újonnan meghatalmazott védője a felülvizsgálati indítványban foglaltakat kiegészítve maga is törvénysértő minősítést eredményező anyagi jogszabálysértést látott megvalósulni a Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülmény megállapításával. Erre tekintettel a II. rendű terhelttel szemben kiszabott büntetés jelentős, a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáig terjedő mérséklését tartotta indokoltnak.

[27] **III.** A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

[28] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 648. §-a alapján csak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen, kizárólag a Be. 649. §-ában tételesen felsorolt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető, ezért az azon kívül eső anyagi vagy eljárásjogi kérdések a felülvizsgálatban közömbösek.

[29] Az indítványban megjelölt felülvizsgálati okok közül a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerint felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha a bíróság a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapította meg a terhelt bűnösségét, míg a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján felülvizsgálati okot jelent, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt, illetve a Btk. más szabályának megsértésével szabott ki törvénysértő büntetést.

[30] A védő a tényállás 1-67. pontja kapcsán azt kifogásolta, hogy a bíróság jogerős ítéletében tévesen minősítette a terhelt cselekményeit sikkasztás helyett csalás büntetteként. A cselekmények téves minősítése azonban önmagában nem felülvizsgálati ok, csak akkor, ha ahhoz – éppen a téves minősítés következményeképp – törvénysértő büntetés kiszabása is járul. A védő indítványában azonban ilyen állítást nem tett és alappal nem is tehetett volna, hiszen az azonos elkövetési értékre megvalósult csalás és sikkasztás büntetési tétele azonos, így a minősítés elvételése e körben fogalmilag nem eredményezhet törvénysértő büntetést.

[31] A tényállás 68-89. pontjai tekintetében a védői indítvány kettős: egyrészt azt kifogásolta, hogy ha a cselekmények csalásként minősülnek, akkor azok kísérleti szakban rekedtek és azok miatt a II. rendű terhelt önkéntes elállás okán nem büntethető; másrészt azt is állította, hogy ha e cselekmények sikkasztásként minősülnek, úgy annak tényállási elemei nem valósultak meg, mert a terhelt nem tulajdonította el és nem rendelkezett sajátjaként az átvett ékszerekkel, hanem visszaadta azokat a tulajdonosaik részére.

[32] E két érvelés egy irányba, a terhelt bűnfelelősségének hiánya irányába mutat, ezért azok alapján a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján van helye felülvizsgálatnak. Ennek sikere esetén a bűnösség körének mérséklése vonhatja maga után a halmazati büntetés enyhítése iránti igényt (BH 2009.6.II.).

[33] Az 1-67. pontok kapcsán azonban a Be. 649. § (1) bekezdés b) pontja első fordulat ba) alpontja alapján azonban nincs helye felülvizsgálatnak, mert a védő a téves minősítéssel összefüggésben törvénysértő büntetést nem állított. Ettől függetlenül a védő második érvelése alapján a minősítés kérdése a 68-89. pontok kapcsán vizsgálendő volt, ami az azonos elkövetési magatartásra tekintettel értelemszerűen az 1-67. alatti cselekményekre is vonatkozik.

[34] 2. A felülvizsgálati eljárás megkerülhetetlen szabálya [Be. 650. § (2) bekezdés], hogy a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható. Ezzel összhangban a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó [Be. 659. § (1) bekezdés].

[35] E szabályok abból fakadnak, hogy a felülvizsgálat a jogerős [azaz a Be. 456. § (1) bekezdése értelmében végleges és mindenkire kötelező döntést hordozó] ítélet elleni jogi,

nem pedig ténybeli kifogások érvényesítését biztosító rendkívüli jogorvoslat. Éppen ezért a jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével ítéltető meg.

[36] A tényállás irányadó jellege azt jelenti, hogy a felülvizsgálati eljárásban nem csupán a jogerős ítéletben írt tényállás támadhatatlan, de az a mérlegelő tevékenység is, amely e tényállás megállapítására vezetett. A felülvizsgálat során a felmerült bizonyítékok felülmérlegelésére, az ítéleti tényállás esetleges megalapozatlanságát érintő következtetések levonására, eltérő tényállás megállapítására az eljárási törvény nem biztosít lehetőséget.

[37] Az alapügyben eljáró bíróság ténymegállapító tevékenységével szemben felhozott kifogások tehát valóságuk esetén sem a büntető anyagi jog szabályainak a megsértését jelentik, és a büntető anyagi jog szabályai akkor szenvednek sérelmet, ha az eljáró bíróság a megállapított tényállásból törvénysértő jogi következtetést vont le akár a bűncselekmény megvalósulását, akár annak minősítését illetően.

[38] A kifejtetteknek jelen ügyben két ponton van jelentősége.

[39] Elsőként, az indítvány az irányadó tényállásból ki nem tűnő ténybeli körülményekre hivatkozik, amikor a „letéti” szerződések – a jogerős ítélet tényállásában be nem mutatott – tartalma alapján foglal állást jogkérdésben. A tényállásban megállapítani mellőzött tényeken alapuló jogi érvelés a felülbírálat során figyelmen kívül marad.

[40] Másodikként pedig arra kell utalni, hogy a jogerős ítélet tényként rögzítette, miszerint „I. rendű vádlott az ismeretlen helyen lévő társával, II. rendű vádlottal együtt 2015 novemberében elhatározta, hogy oly módon fog gyorsan pénzhez jutni, hogy sértettektől különféle arany- és ezüstdíszeseket vesz át arra hivatkozással, hogy azokat aukción – a piaci árhoz képest magasabb áron – értékesítik, majd az ilyen módon a sértettektől kicsalt nemesfém tárgyakat zálogházba adják, és az értük kapott pénzeszeget megosztják és felélik” {elsőfokú ítélet [59] bekezdés}.

[41] A védői indítvány ezzel szemben kifejtette, hogy a „terheltek eredeti üzleti szándékának tisztaságát igazolja (...), hogy az I. rendű terhelt tulajdonában és vezetése alatt álló céggel, saját nevükkel, címmel és telefonszámmal kezdtek neki az üzletnek, fel sem merült bennük, hogy mi lesz a vége a dolognak” (indítvány 5. oldal, alulról számított harmadik bekezdés).

[42] Ez nem más, mint a jogerős ítélet ténymegállapításának vitatása, ami a felülvizsgálatban – a fent bemutatott eljárásjogi szabályozás szerint – kizárt.

[43] Abban azonban már nem értett egyet a Kúria a Legfőbb Ügyészség okfejtésével, amely szerint „a terhelt szándékára, illetve a jogtalan haszonszerzési célzat, valamint a tévedésbe ejtés hiányára vonatkozó előadás a Be. 650. § (2) bekezdésébe ütközik és a Be. 659. § (1) bekezdésében írtaktól való eltérést célozza”.

[44] A tévedésbe ejtés a bűncselekmény tárgyi oldalának eleme: maga a vizsgált bűncselekmény elkövetési magatartása, a szándékosság és a jogtalan haszonszerzésre irányuló célzat pedig az alanyi bűnösség feltétele. A bűncselekmény tárgyi és alanyi ismérveinek fennállására vonatkozó állásfoglalás büntető anyagi jogi – és nem ténybeli – következtetést jelent. Az alapügyben eljáró bíróság büntető anyagi jogi következtetéseinek vitatása nem hogy nem tilalmazott a Be. 650. § (2) bekezdésének és a 659. § (1) bekezdésének szabályai által, ellenkezőleg: a Be. 649. § (1) bekezdésében írt törvényi okokon alapuló érdemi felülvizsgálat lefolytatásának szükségszerű feltétele.

[45] Ekként tehát a Kúria a felülvizsgálati eljárásban érdemben vizsgálta a fenti jogkövetkeztetések helyességét, azonban a jogerős ítéleti tényállás – így egyebek mellett a terheltek előzetes elhatározására vonatkozó ténymegállapítás – alapulvételével.

[46] 3. Mindezek alapján a Kúria az irányadó tényállás alapulvételével tette vizsgálat tárgyává, hogy a II. rendű terhelt a tényállás 68-89. pontjában rögzített magatartása kimerítette-e a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző csalás bűncselekményének a törvényi tényállási elemeit, ami értelemszerűen igényelte az 1-67. alatti tényállási pontok figyelembevételét is. Ennek során – az indítványban érvényesített védői érvekre is figyelemmel – a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző sikkasztás ismérveinek teljesülését is kutatta, az elhatárolás elvégzése érdekében.

[47] Általánosságban, a Kúria – a Bíróági Határozatok Gyűjteményének (BHGY) is részét képező, a Kúriai Döntések-Bíróági Határozatok című jogirodalmi gyűjteményben is közzétett, az indítványban is hivatkozott – eseti döntése szerint a csalás sikkasztástól történő elhatárolásának döntő szempontja a tettes birtokosi helyzetének létrejötte. Sikkasztás valósul meg és nem csalás, ha a dolog birtokába jutás, a dolog megszerzése jogszerű – megtevesztés nélküli – rábízás következménye, ekként a dolog megtevesztés nélkül is jogszerűen az elkövetőhöz kerülne, vagy már egyébként is nála van. Közömbös, hogy az elkövetni szándékolta sikkasztás fondorlatos módon (trükkösen) előkészített, a dolog eltulajdonításának leplezésére a tettes már előre megteremti a feltételeket [Bfv.III.538/2018/11. (BH 2019.99.)]. A lényeg tehát az, hogy a dologátadásra a terhelték által tanúsított, megtevesztő magatartás indította-e a sértetteket.

[48] A csalás tényállásszerűsége szempontjából továbbá (alanyi oldalon) annak van jelentősége, hogy az elkövetőnek kezdettől fogva, azaz az adott ügylet létrejöttékor sem volt szándékában az abból következő teljesítés megtétele. Chalás esetén ez a meglévő akarat az, amivel a megtevesztés létrejön, aminek következtében a sértett tévedésben lévén, úgy rendelkezik a vagyonáról, ahogy azt egyébként nem tette volna [Bfv.III.794/2020/9. (BH 2021.251.)]. A csalás elkövetése tehát többszörös okozatosságot feltételez: tipikusan akként valósul meg, hogy a tettes a tévedésbe ejtő magatartásával a passzív alagnál akaratil hibát idéz elő, aki ennek következményeként tesz olyan jognyilatkozatot, amelyet egyébként nem tette, a jognyilatkozat következtében pedig akár ő maga, akár más személy károsodik [Bfv.I.660/2013/10. (BH 2014.69.I.)]. Azaz: a csalás megvalósulása szempontjából a kárt mint eredményt nem közvetlenül az elkövető magatartása, hanem a megtevesztett sértett vagyonjogi rendelkezése okozza [Bfv.II.398/2013/11. (BH 2014.172.)]. Ezzel szemben a sikkasztás elkövetése esetén a sértett vagyonában nem saját, megtevesztés folytán tanúsított vagyoni rendelkezése okoz értékcsökkenést, hanem az, hogy az elkövető a jogszerű rábízás folytán birtokában lévő dolgot jogtalanul eltulajdonítja (vagy azzal sajátjaként rendelkezik).

[49] Ekként azok a kérdések vártak válasra, hogy

– a II. rendű terhelt az ékszerek átadását megelőzően, azok birtokának átruházása érdekében megtevesztette-e a sértetteket, avagy az ékszerek átadására jogszerű polgári jogi ügylet keretében, rábízás alapján került sor, és ezzel összefüggésben

– az ékszerek átadásával azok jogszerű tulajdonos előli végérvényes elvonásuk is megtörtént-e, avagy ennek megállapításához a terhelték többletmatatartása is szükséges-e.

[50] 4. Az irányadó tényállás rögzíti, hogy a terhelték előre elhatározták az átvett értékek saját célra való elzálogosítását; amiből egyenesen következik, hogy valótlannal ígérték a sértettek részére az átvett ékszerek értékesítését. Így valós szándékukkal ellentétben keltették bennük azt a képzetet, hogy az ékszerek átadása után számíthatnak értéktárgyaik árverési (aukciós) értékesítése után befolyt ellenértékére. E terhelti magatartás a megtevesztés definíciószerű megnyilvánulása.

[51] A megtevesztő terhelti magatartás egyúttal a védői álláspont szerinti rábízás jogszerűségét is kizárta teszi. A megtevesztés mint a szerződési akarat hibája a szerződést megtámadhatóvá, a megtámadás folytán érvénytelenné teszi [a Polgári Törvénykönyvről

szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:89. § (1) bekezdés, 6:91. § (1) bekezdés]. Az akarat hiányában szenvedő, érvénytelen szerződés nem jogszerű, ezért hasonlóképpen nem jogszerű a terheltektől származó jogellenes, megtévesztő szerződési nyilatkozat alapján történt rábízás.

[52] Megjegyzendő, a védői érveléssel ellentétben az érvénytelenségi okban szenvedő szerződések a tényállásból kitűnő jogi természete szerint – megnevezése ellenére – nem letéti szerződések (Ptk. 6:360. §) voltak, hiszen a letéti szerződés alapvető fogalmi elemeként a letéteményes kizárólag a dolog megőrzésére köteles (és jogosult). Ehhez képest a megtévesztés révén valójában bizományi szerződés [Ptk. 6:281. § (1) bekezdés] megkötésére került sor a terheltek és a sértettek között, amellyel a terheltek mint bizományosok a megbízó javára, de a saját nevükben vállaltak kötelezettséget adásvételi szerződés megkötésére az átvett ékszerek tekintetében.

[53] A – helyesen – bizományi szerződések megkötésekor tehát a II. rendű terhelt valós szándékát leplezve vállalt kötelezettséget az átvett ékszerek eladására, és pontosan e valótlan ígéret késztette a sértetteket a dologátadásra. Ezzel az aktussal az ékszerek kikerültek a sértettek hatalmából. A továbbiakban objektíve képtelenek voltak bármilyen módon rendelkezni azokkal, az ékszerek fizikailag hozzáférhetetlenné váltak számukra. Ezzel párhuzamosan a dologátadással az ékszerek a terheltek kizárólagos rendelkezési körébe kerültek, anélkül, hogy erre a polgári jog szabályainak megfelelően kötött, érvényes szerződés alapján jogosultak lettek volna. Ez azt jelenti, hogy a sértettek a dologátadást követően az őket megillető tulajdonjog egyetlen részjogosítványát sem voltak képesek gyakorolni az ékszerek felett, miközben e tulajdoni részjogosítványokkal ténylegesen a terheltek rendelkeztek, noha e részjogosítványok gyakorlását semmilyen érvényes jogcím nem tette lehetővé számukra. Mindez pontosan megegyezik az eltulajdonítás következményeivel. Azaz, a megtévesztés nyomán végbement dologátadás révén a sértettek azonos helyzetbe kerültek azzal, mintha a tulajdonukat képező ékszereket egy általuk ismert személy eltulajdonította volna. Azokról nem voltak képesek rendelkezni, legfeljebb felszólíthatták az ékszerekkel rendelkezni bíró terhelteket vagyontárgyaik visszaszolgáltatására. E felszólítás teljesítése azonban már az ékszereket hatalmukban tartó terheltek döntésétől függött. Fel sem merül tehát, hogy az ékszerek átadását követően a terheltek részéről valamely többletmagatartás kifejtésére lett volna szükség az „eltulajdonítás” megtörténtéhez. Következésképpen: a sértettek kára már az ékszerek átadásával bekövetkezett.

[54] A II. rendű terhelt tehát a megtévesztés hatására végbement dologátadással számára idegen, értékkel bíró vagyontárgyak hatalmába került, amelyekkel akár a jogszerű tulajdonos akarata ellenére is rendelkezni volt képes. Ezzel jogtalan hasznót realizált, és magatartását pontosan e jogtalan haszonszerzési célzat vezérelte. A terheltek erre vonatkozó elhatározását ún. tudati tényként már a jogerős ítéletben megállapított, a felülvizsgálatban érinthetetlen tényállás is rögzítette {elsőfokú ítélet [59] bekezdés}. A tényállás részévé tett tudati tények vitathatatlansága csak abban az esetben nem érvényesülne, ha a szűkebb értelemben vett tényállásba tartozó külső, a külvilágban megjelenő tényekből, életbeli jelenségekből a belső nem tények nem következnek [Bfv.II.1.692/2017/6. (BH 2018.239.)]. Jelen esetben azonban a megállapított tudati tények a II. rendű terhelt magatartását leíró életbeli tényekkel teljes összhangban állnak, hiszen az 1-89. tényállási pontban a II. rendű terhelt pontosan a jogtalan haszonszerzési célzatnak megfeleltethető belső elhatározását rögzítő [59] bekezdésben foglaltak szerint cselekedett.

[55] A kifejtettek fényében a II. rendű terhelt az 1-89. tényállási pontban egyaránt a család törvényi tényállási elemeit fejtette ki, így cselekményeinek sikkasztásként történő minősítésére – és ebből következően a 68-89. tényállási pontok kapcsán a terhelt felmentésére a sikkasztás tényállási elemeinek hiánya miatt – nem kerülhet sor.

[56] 5. Ugyancsak nem osztotta a Kúria a védő érveit a 68-89. pontbeli cselekmények tekintetében a csalás kísérletétől való önkéntes elállás megállapítása iránt. A cselekmény stádiumait megvizsgálva ugyanis a II. rendű terhelt cselekménye a hirdetések feladásával lépett előkészületi, majd a hirdetésekre a cím 2 alatti üzlethelyiségben személyesen megjelenő sértettek számára a szerződéses ajánlat megtételével (tehát a megtevesztő magatartással) kísérleti szakba. A csalás befejezettségéhez a törvény az eredmény beálltát: a kár bekövetkezését kívánja meg, ami az íméntiekben írtak szerint a dologátadással végbement.

[57] Amint azt a Kúria kifejtette, a terheltek részéről az ékszerek „zálogházba adása” – helyesen: a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (Hpt.) 6. § (1) bekezdés 40. bd) pontja szerinti zálogkölcson igénybevétele – nem az „eltulajdonítást” (és nem is adott cselekmény esetében szóban kerülhető „sajátjaként rendelkezést”) jelenti. Ehelyett a zálogkölcson révén a terheltek a dologátadással már hatalmukba került, ezért általuk már megszerzett ékszereket hasznosították, a forgalomképes ingó dolgokat készpénzzé transzformálták. Ekként a zálogkölcson felvétele nem a bűncselekmény befejezetté válását jelenti, hanem a befejezetté vált bűncselekmény révén megszerzett ékszerekre a terheltek által tanúsított büntetlen utócselekményként értékelhető. A büntetlen utócselekmény elmaradása nem érinti a csalás – már korábban bekövetkezett – befejezetté válását. Ugyanígy, a már befejezetté vált csalás tényállásszerű megvalósulása szempontjából közömbös, ha a terhelt a bűncselekmény elkövetése során megszerzett ékszereket visszaadja a tulajdonosnak, azt az okozott kár megtérítéseként kell figyelembe venni.

[58] A kár bekövetkezése tehát a 68-89. pontbeli cselekmények tekintetében is megállapítható. Befejezett bűncselekmény esetén pedig a cselekmény kísérleti szakban rekedését feltételező önkéntes elállás [Btk. 10. § (4) bekezdés a) pont] mint büntethetőséget megszüntető egyéb ok [Btk. 25. § e) pont] következményeinek alkalmazására nem kerülhet sor.

[59] A II. rendű terhelt bűnösségének megállapítása tehát a csalás büntettében törvényes.

[60] 6. Kétségtelen ugyanakkor, hogy a cselekmények minősítése részben téves a Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülmény (a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetés) II. rendű terhelt terhére való felrovása miatt. Ennek kapcsán a Kúria egyetértett a Legfőbb Ügyészség átiratában írtakkal.

[61] A Kúria előjáróban arra utal, hogy a Btk. Különös Részében a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére való elkövetés – néhol kisebb szövegezési eltéréssel – számos bűncselekmény alap- vagy minősített esetének tényállási eleme. A különböző törvényi tényállásokban az „a bűncselekmény elhárítására...” kitétel mindig arra a bűncselekményre vonatkozik, amelynek a törvényi tényállásában szerepel. A minősítő körülménnyel a törvényalkotó a sértett fokozott védelemre való rászorultságát értékeli. Ehhez képest azonban más ténykörülmények alkotják a rászorultság alapját erőszakos jellegű, illetve más jellegű cselekmények, különösen a kifejezetten a sértett tévedésbe ejtését vagy tévedésben tartását igénylő csalás esetében, sőt adott esetben még az azonosan minősülő cselekmények konkrét elkövetési módjának is jelentősége lehet.

[62] Csalásnál a rászorultságot a megtevesztés felismerésének vagy elhárításának korlátozott képessége jelenti, és a törvényi meghatározásból következően az idős kor csupán egy szempontot jelent e képesség korlátozott jellegének megállapításához. A minősítő körülmény beálltához elégtelen tehát, ha az ítéleti tényállás csupán a passzív alany (sértett) pontos életkorát vagy – viszonylagosnak tekinthető – „idős korát” rögzíti, miközben az nem olvasható ki belőle, hogy szellemi vagy más képességeinek csökkent volta miatt bármely

megtévesztő magatartás fokozottan veszélyeztetett célpontja volt. Az idős kor, illetve a megtévesztés felismerésére és elhárítására való képesség csökkenése között az összefüggés kétségtől létező, de nem szükségszerű. Pontosan erre tekintettel fogalmazta meg a Kúria a másodfokú bíróság által is hivatkozott, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is közzétett határozatában, hogy a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetés – mint minősítő körülmény – megállapítását önmagában a sértett életkora nem alapozza meg, ez csak mérlegelés alapján dönthető el, és így általában a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására korlátozottan képesnek tekinthető az, aki mentális vagy fizikai állapota miatt azt az élethelyzetet, amelyet a bűncselekmény során átél, nem vagy csak korlátozottan képes reálisan felmérni, és ennek megfelelő magatartást tanúsítani. Az idős korral a fizikai elhárítás képessége szükségszerűen csökken, de a felismerés és a megtévesztés elhárításának képessége nem [Bfv.III.592/2019/12. (BH 2020.169.)].

[63] Jelen esetben, szemben egyes jellegzetes elkövetési módon véghez vitt cselekményekkel (pl. az ún. „unokázós” csalásokkal), a konkrét cselekménysor elkövetési magatartásából sem következik továbbá, hogy a terheltek kifejezetten idős korú személyeket céloztak volna, hiszen hirdetéseikhez bárki hozzáférhetett, azok egyformán céloztak életkoruktól függetlenül bárkit, akik aranyat kívántak értékesíteni, és ezzel párhuzamosan jelentős számban idős korúnak nem tekinthető személyek is az általuk megvalósított bűncselekmények sértettjeivé váltak.

[64] Mivel pedig az ítéleti tényállásból semmilyen módon nem tűnik ki, hogy az 1., 4., 6., 7., 8., 9., 12., 14., 16., 18., 19., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 33., 35., 37., 38., 39., 40., 43., 45., 48., 50., 51., 52., 54., 55., 57., 58., 59., 60., 62., 63., 64., 65. és 66. tényállási pontban felsorolt különböző életkorú, avagy csupán „idős”-ként jellemzett sértettek képessége a konkrét bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására korlátozott lett volna vagy hiányzott volna, ezért – a Legfőbb Ügyészség helyes álláspontjával összhangban – e tényállási pontokat érintően a Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülmény jogerős ítéletbeli felrovása törvénysértő volt. Ugyanígy, a másodfokú bíróság tévesen nem mellőzte e minősítő körülmény megállapítását a 72. és 79. pontban, hiszen a tényállás e sértettek – a többi sértetthez képest magasabb – életkora mellett sem tartalmaz olyan ténybeli adatot, amelyből az adott bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására irányuló képességük csökkenésére lehetne következtetést vonni.

[65] Megjegyzendő továbbá, hogy az 5. pontot érintően még az eljáró bíróságok jogi álláspontjához képest is tévesen került sor a bűncselekmény Btk. 373. § (4) bekezdés c) pontja szerint történő minősítésére {elsőfokú ítélet [310] bekezdés}, hiszen a tényállás e pontja még csak a sértett idős korára sem tartalmaz utalást.

[66] A teljesség igényével rögzíti a Kúria, hogy az eljáró bíróságok egyáltalán nem vizsgálták az egyes cselekmények esetében a Btk. 6. § (2) bekezdése szerinti folytatódó elkövetés megállapításának indokoltságát, noha a 22., 25., 32., 33., 39. és 61. pontban a többszöri megtévesztés és az ennek nyomán történt többszöri dologátadás ténye is egyértelműen kitűnik a tényállásból. Ezzel szemben a 19. és 48. pontban a tényállás csupán a többszöri dologátadást rögzíti, de azt már nem, hogy erre a terheltek egyszeri vagy többszöri megtévesztése folytán került-e sor a terheltek részéről. Következésképpen, ez utóbbi cselekmények folytatódóan elkövetettként történő minősítésének valóban nem volt helye.

[67] Végül, a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező része tévesen – vélhetően elírásból fakadóan – mellőzte a terheltek terhére megállapított 29 rendbeli csalás büntetése [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (3) bekezdés b) pont] társtettesi alakzatban való elkövetésének megállapítását.

[68] 6. Ekként a jogerős ítélet az előzőek szerint a büntető anyagi jog szabályainak megszegésével, törvénysértően minősítette a II. rendű terhelt cselekményeit. Így a II. rendű terhelt irányadó tényállásban foglalt magatartása helyesen:

- 2 rendbeli, társtettesként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettét [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont] (22., 61. tényállási pont),
- 29 rendbeli, társtettesként, 2 esetben folytatólagosan (25., 33.) elkövetett csalás büntettét [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (4) bekezdés b) pont] (1., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 14., 19., 25., 30., 33., 41., 45., 50., 53., 55., 67., 68., 69., 70., 78., 79., 81., 82., 85. és 89. tényállási pont),
- 56 rendbeli, társtettesként, 2 esetben folytatólagosan (32., 39.) elkövetett csalás büntettét [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (3) bekezdés b) pont] (2., 11., 12., 13., 15., 16., 17., 18., 21., 23., 24., 26., 27., 28., 29., 31., 32., 34., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 42., 43., 44., 46., 47., 48., 49., 51., 52., 54., 56., 57., 58., 59., 60., 62., 63., 65., 66., 71., 72., 73., 74., 75., 76., 77., 80., 83., 84., 86., 87. és 88. tényállási pont) és
- 2 rendbeli, társtettesként elkövetett csalás vétségét [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont] valósítja meg.

[69] A törvénysértő minősítés azonban csak akkor vezethet a jogerős ítélet megváltoztatásához, ha az törvénysértő büntetés kiszabásával párosul [Be. 649. § (1) bekezdés b) pont első fordulat ba) alpont].

[70] E felülvizsgálati ok első fordulata (törvénysértő minősítés) esetén a hatályos eljárási törvény nem tartalmaz olyan szűkítő rendelkezést (miként a 2003. július 1. és 2018. június 30. között hatályos 1998. évi XIX. törvény sem), mint a 2003. június 30. napjáig hatályban volt 1973. évi I. törvény 284. § (2) bekezdése, amelynek értelmében törvénysértő minősítés esetén sincs helye felülvizsgálatnak, ha a büntetést a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretei között szabták ki.

[71] Ebből következően a hatályos eljárási törvény szerint felülvizsgálati eljárásban megállapított törvénysértő minősítés esetén a büntetés abban az esetben is lehet törvénysértő, ha az a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tételkereten belül marad. Mivel a büntetési tételhatárok között a büntetést annak céljához igazítva, egyéniesítve, a cselekmény tárgyi súlyához, a belső arányossághoz igazodva kell kiszabni, ezért a törvénysértő minősítés érintheti a büntetés törvényességét akkor is, ha a kiszabott büntetés a helyesbített minősítéshez tartozó büntetési tételkereten belül marad, ám nem felel meg a helyes minősítésű bűncselekmény tárgyi súlyának, az alanyi bűnösség fokának (BH 2011.97.I.). Ekként törvénysértő minősítés esetében akkor is szükséges a kiszabott büntetés vizsgálata, ha az a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretén belüli [Bfv.III.77/2017/23. (BH 2017.359.IV.)].

[72] Jelen esetben az irányadó, halmazati büntetesként kiszabható büntetési tételkeret (két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés) a helyes minősítés mellett is változatlan. A cselekmény enyhébb minősítése annyiban tükröződik, hogy helyesen nem 57 rendbeli csalás büntette minősül a Btk. 373. § (4) bekezdése szerint, hanem csak 29, és ehhez igazodóan nem 29, hanem 56 rendbeli cselekmény a Btk. 373. § (3) bekezdése szerint, illetve egy rendbeli csalás vétsége helyett 2 rendbeli vétségi alakzat róható a II. rendű terhelt terhére. Figyelemmel ezért a büntetési tételkeret, ezzel a törvényi középérték változatlanságára, a hosszabb időt átívelő elkövetésre, valamint arra a körülményre, hogy az adott esetben a halmazatot alkotó nagyszámú bűncselekmény részben eltérő minősítése semmiféle érdemi változást nem jelent a cselekménysorozat megítélésében, a jogerős ítéletben kiszabott – a törvényi minimumot alig meghaladó tartamú – büntetés a törvényes minősítés mellett sem tekinthető törvénysértőnek.

[73] Mindezek tükrében a cselekmény törvénysértő minősítése a jelen esetben nem eredményezte törvénysértő büntetés kiszabását, ezért a felülvizsgálati ok megvalósulásához a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjának első fordulatóban szabott második feltétel nem teljesült.

[74] 7. A kifejtett érvek mentén a Kúria – mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a II. rendű terhelt védője felülvizsgálati indítványának nem adott helyt, és a megtámadott határozatot a II. rendű terhelt tekintetében – a Be. 660. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen, a Be. 655. § (2) bekezdése szerinti összetételben – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[75] **IV.** A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[76] Az ugyanazon jogosult általi ismételt indítvány előterjesztésének tilalma, illetve az azonos tartalmú indítvány ismételt előterjesztésének tilalma a Be. 652. § (6) és (7) bekezdésén alapul. A Be. 656. § (4) bekezdése alapján az ilyen indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2024. szeptember 19.

Dr. Somogyi Gábor s.k. a tanács elnöke, Dr. Metzing Márton s.k. előadó bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Boros Tibor s.k. bíró